

**Malý zpravodaj
dolnobenešovské
farnosti**

NEDELNÍČEK

P. Mgr. Marek Večerek
při mši svaté ve středu 22. června

Červenec 2016

SLŮVKO FARÁŘE

Bolko...

Rozmanitost pojmenování nejrůznějších předmětů v nářečí našeho hlučínského regionu vás určitě přivedla k tomu, že význam slova „bolko“ znáte... Správně. Jde o balón neboli míč.

Jak „bolko“ popsat? Je to docela malé, kulaté, někdy bílé a někdy strakaté. Přesto, že to není samo o sobě nějak mimořádně hezké, chlapi za tím lítají více, než lítali v pubertě za dospívajícími děvčaty. Bolko působí mnohým obrovskou radost, když padá do sítě soupeře, ale naopak dokáže i přinést pocit smutku, zklamání, až skoro marnosti, když se kutálí v brance týmu, kterému fandím. Bolko způsobuje, že se mezi různými týmy v různých částech kontinentů „točí“ obrovské peníze, o kterých by se vám ani nesnilo (i když vaše sny neznám a možná bych se divil).

Rád sleduji některé sportovní přenosy. Když píšu – některé – mám tím na mysli především mistrovství světa nebo alespoň Evropy v hokeji a ve fotbalu. Zvláště pak mám rád zápasy, kterých se zúčastní náš národní tým. To si pak připadám jako vrcholový sportovec, jako bych na té hrací ploše byl s nimi. Dokonce si po některém takovém zápase připadám více unavený, než samotní hráči na televizní obrazovce. Kombinuju, plánuju, rychle se stahuju k vlastní bráně, dělám drobné změny v sestavě a taktice... Klidně bych si na sebe oblékl při těchto přenosech i nějaký „značkový“ oděv, doplněný drobným národním symbolem, třeba vlajčkou. K tomuto prožitku jistě nesmí chybět ani takové základní vybavení, jako je pivo a brambůrky nebo čipsy. Jediný problém mám – a sice ten, že nemusím mít kolem sebe mnoho „komentátorů“. Přece jen mi stačí zpravidla pouze ten televizní...

Neděle 19.6.2016, 17:25:

„Už zase na mě letí. Proč jsem se postavil zrovna tady. Co teď s tím? Už jsem viděl mnoho zápasů a sledoval, jak hráč zpracoval míč, ale tohleto bolko je nějaké divné. Dělá si, co chce. Proč jsem tu chodil, proč jsem oblékal ten žlutočerný dres s číslem 2? Počkat, půjdu raději kousek dál, tam mi nenahrají. A jéje, zase to ke mně letí. Teď bych se mohl blýsknout hlavičkou. Hop! Nic, spadly mi brýle. Stojí mi to zato?“

A těch lidí... Povzbuzují, smějí se, mají poznámky – i jízlivé. A ten místní komentátor, za každou cenu vtipný... ach jo. Není lepší sportovat u TV obrazovky?“

Děkuji všem hrajícím dětem, chlopům z Kolovratu, kněžím, statečným ženám a dívkám (ať už štikám nebo sestřám v akci) a všem, kteří při čtvrtém ročníku fotbalu na hřišti v Zábřehu pomáhali s čímkoliv. Zvláště děkuji divákům, kteří přišli povzbudit a sledovali bolko, co ono všechno dokáže, když kolem něj pobíhají nejrůznější lidé...

Ale nakonec bych rád poděkoval Pánu Bohu, Otci, který je na nebesích...
On ví.

Fotbalové odpoledne v Zábřehu

V neděli 19. 6. 2016 se uskutečnil IV. ročník fotbalového utkání mezi mužstvem kněží Ostravsko-opavské diecéze a mužstvem „chlopů“ z Kolovratu. Fotbalové klání proběhlo již tradičně na fotbalovém hřišti v Zábřehu.

Do diváckých ochozů přišlo neuvěřitelné množství lidí, kteří tleskali každé povedené fotbalové akci i každému gólu. Diváci povzbuzovali obzvláště silně družstvo kněží, kteří přijeli na zábřežské hřiště v počtu 16 (13 hrajících kněží, 1 hrající čerstvě vysvěcený jáhen a dva nehrající kněží – diváci; pomohli ještě 2 nekněží – otcové☺) a hráli s velkou chutí a obrovským nasazením. V tomto krásném fotbalovém odpoledni zvítězili všichni, kteří přijali pozvání našeho pana faráře Kuchaře, který je otcem myšlenky těchto fotbalových utkání. Příjemnou atmosféru nedělního odpoledne podpořila hudba skvělých muzikantů (pan Josef Postulka, Richard Novák a spol.) a písně v podání Marka Mrkvy. Rovněž počasí nám všem přálo.

Nesmíme zapomenout ani na malé šikovné fotbalisty, kteří hráli na začátku akce. Na závěr odpoledne pak přišlo překvapení. Poprvé se střetly „Dolnobenšovské štiky“ se „Sestrami v akci“ – tedy odvážná děvčata z Dolního Benešova s ještě odvážnějšími děvčaty ze Zábřehu. Fotbalové zákroky některých děvčat byly opravdu obdivuhodné. Diváci ze širokého okolí odcházeli domů velmi spokojeni. Panu faráři proto patří velké poděkování za organizaci takto úspěšné akce.

Pro úplnost doplňujeme výsledky všech tří klání:

Děti – červení x černožlutí: 7:5

Kněží x Kolovrat: 7:7

Dolnobenešovské štiky x Sestry v akci: 2:0

Již se těšíme na pátý ročník tohoto utkání.

Farníci ze Zábřehu

Tak co jste říkali na fotbal?

Že asi nejsme normální lítat po hřišti za kulatým nesmyslem. „Pojď hrát s náma fotbal!“ Já? V mém věku a s mýma zádama...? Že se vždycky nechám ukecat.

Ale byl to fofr, co říkáte? Vlastně jsem neměla vůbec čas si všimnout vašich reakcí. Bylo toho prostě moc – běhat, kopat (pokud možno do balónu, né do nohou fotbalistek), nechytat balón rukama, házet aut + střílet rohy a přitom uvažovat, co s těch dvou posledně vyjmenovaných to vlastně zrovna bylo. A ještě to všechno udýchat.

Lidi zlatí, konečně poločas. Říkali nám: „Soupeř bude pomalý.“ Ale který soupeř. Ten náš to rozhodně není.

Dýchám, dýchám, dýchám. Potřebuji vyměnit nohy.

„Neběhejte tolik a více si nahrávejte...! To jsou rady... Přece v tom ty holky nenechám, tak jim běžím na pomoc. Mám pocit, že soupeřek je třikrát víc.

Cože? Už mám jít zase hrát! Promiň, promiň, promiň... Prý se nemáme pořád omlouvat. Chuděra, ta to ode mě schytala.

Slyším závěrečný hvizd. Chce se mi padnout k zemi, přežila jsem...

A jaký mám z toho pocit? Všechny holky byly úžasné (teď myslím i protihráčky). Praly jsme se jako lvice a přitom jsme se omlouvaly jedna druhé za ty kopance a šlapáky.

Co říkáte – stálo to za to? Nám určitě jo. Tak za rok.. Nakonec – vždyť už mám roky a co má záda...“ ☺

EH

Duchovní památky – významné duchovní centrum

Ze všech poutních míst v naší zemi se jedno zcela vymyká. Svým významem přesahuje naše hranice a vstupuje do celoevropského prostoru. Má svou hmatatelnou historii počínající ve 13. století. Téměř celou dobu své existence se hlásí k tradici ještě starší. Letos si připomínáme 1153 let od příchodu prvních věrozvěstů do naší vlasti. **VELEHRAD**, místo neoddělitelně spjaté s cyrilometodějskou tradicí.

V roce 1205 přišli první cisterciáci z Plasů do údolí říčky Salašky, aby tam vybudovali klášter, o jehož založení rozhodl moravský markrabě Vladislav Jindřich a olomoucký biskup Robert, sám cisterciák. Když o 23 let později Robert vysvětil dokončený románsko-gotický klášterní kostel Nanebevzetí Panny Marie, zúčastnil se tohoto obřadu český král Přemysl Otakar I. Pět kilometrů od nového kláštera ležela trhová ves Veligrad (Velehrad), která byla klášterním majetkem a dala také klášteru jméno. Když pak Přemysl Otakar II. založil na protilehlém břehu řeky Moravy (tehdy přesně vzato na ostrově v řece) Nové Město, dnešní Uherské Hradiště, stalo se z Veligradu Staré Město – tento název nese dodnes, zatímco jméno Velehrad zůstalo klášteru a kolem něj vznikající osadě.

Už na přelomu 13. a 14. století začal být Velehrad spojován s tehdejšími centrem velkomoravské říše a sídlem prvního velkomoravského biskupa. Jméno Veligrad se v listinných pramenech objevuje poprvé až v 1. pol. 12. stol., ze starší doby o něm není dochovaná jediná zmínka. Novodobé archeologické průzkumy ale potvrdily to, co středověk tušil: v místech Starého Města a Uherského Hradiště se rozkládalo významné velkomoravské centrum, spolu s Mikulčicemi a slovenskou Nitrou největší. A tak se můžeme klidně přenést do šerých dob 9. století, jen matně osvětlených archeologickými nálezy a fragmenty dokumentů.

Velkomoravský kníže Rastislav byl v politické oblasti suverénním panovníkem, avšak duchovně patřila Velká Morava pod pasovskou diecézi. Pasov ležel na území východofranské říše, hlavního soupeře Velké Moravy. Není divu, že Rastislav toužil po biskupství a ještě lépe po vlastním arcibiskupství. Papež Mikuláš I. jeho prosbu o vyslání biskupa odmítl, protože si nechtěl rozhněvat východofranskou říši. A tak Rastislav požádal o křesťanské učitele byzantského císaře Michaela III. Ten mu vyhověl a poslal na Moravu bratry Konstantina (později Cyrila) a Metoděje. Přišli roku 863, tedy před 1153 lety, a v první fázi zůstali asi čtyři a půl roku. Konstantin, který byl původně filozof a na Moravu přišel jako jáhen, vytvořil první slovanské písmo hlaholici. Společně s Metodějem díky ní přeložili do staroslověnštiny nejprve evangeliář a poté i další biblické knihy. To umožnilo vést ve staroslověnštině i bohoslužby. Kromě toho vytvořili i jakýsi právní kodex známý jako Zákon sudnyj ljudem.

Právě slovanská liturgie byla trnem v oku východofranské říši a Konstantin s Metodějem byli povoláni do Říma. Tam ale papež Hadrián II. počátkem roku 868 používání slovanské liturgie povolil a schválil i bohoslužebné knihy

ve staroslověnštině. Na důkaz náklonnosti položil knihy na oltář v římské bazilice Santa Maria Maggiore.

Další osudy bratrů se lišily. Konstantin v Římě onemocněl. Vstoupil tam do řeckého kláštera, přijal jméno Cyril, v únoru 869 však zemřel. Metoděje jmenoval papež arcibiskupem panonsko-moravským a papežským legátem pro slovanské země. Při zpáteční cestě na Moravu byl ale v Bavorsku zajat a více jak tři roky vězněn franským klérem. Teprve na zásah nového papeže Jana VIII. v roce 873 se Metoděj vrátil zpět na Moravu, kde vládl kníže Svatopluk. Znovu byla schválena slovanská liturgie. Po Metodějově smrti v roce 885 se však spory mezi slovanským a latinským kněžstvem znovu rozhořely. Nový papež Štěpán V. následně slovanskou liturgii zakázal. Metodějův nástupce arcibiskup Gorazd byl uvězněn a všichni slovanští kněží a Metodějovi žáci byli z Moravy vyhnáni.

S koncem Metodějova života je spojena otázka, která vzbuzovala vášně už v 19. století a úspěšně v tom pokračuje dodnes. Metoděj byl pohřben ve svém metropolitním chrámu – ale kde tento chrám stál? Hrob dosud nebyl nalezen. V této souvislosti nelze nepřipomenout výzvu našeho významného církevního historika profesora Pojsla: „**Myšlenky hledejme, ne kosti...**“ Ve světle odkazu, který našim zemím zanechali Cyril a Metoděj, svatořečení v roce 1349, se ukazuje otázka hledání Metodějova sídla, potažmo jeho hrobu jako zcela jistě malicherná.

Úsilí o dialog mezi Západem a Východem je největším odkazem, který naši době Cyril s Metodějem zanechali, a proto je také papež Jan Pavel II. prohlásil na sklonku roku 1980 spolupatrony Evropy. Od roku 1932 se stali spolupatrony velehradského chrámu, který byl prohlášen jako bazilika minor. V té době spravovali areál stejně jako dnes jezuité. Původní cisterciácký klášter byl zrušen v rámci josefínských reforem. Chrám dostal po vypálení husity v roce 1421 a dalším obrovským požárem roku 1681 současnou barokní podobu. Nachází se na zachovaném románsko-gotickém půdorysu. Současná rekonstrukce byla soustředěna jak na baziliku jako ústřední bod areálu, tak i na další stavby. Rekonstrukce pokračuje i v barokních kryptách baziliky a v podzemních prostorách někdejšího středověkého konventu.

Možnosti, jak se dostat na Velehrad, existuje celá řada. Kromě silnic a turistických značených cest jsou to také cyklotrasy a poutní cesty. Ze Starého Města vede na Velehrad poutní cesta růžence s dvaceti zastaveními zdobenými pískovcovými plastikami. Pro zdatnější turisty jsou určeny dvě poutní trasy se zajímavostmi kulturně – historickými, přírodními i duchovními, jež propojují tři nejslavnější moravská poutní místa – Velehrad, Svatý Hostýn a Svatý Kopeček. Ze všech tří dotčených míst lze projít samostatně nebo v rámci organizovaných poutí. Je na místě připomenout každoroční oslavy - Dny lidí dobré vůle, které se již tradičně konají 5. července.

Velehrad se tak ještě více přibližuje všem návštěvníkům, kteří jsou otevřeni hodnotám a jsou ochotni slyšet, vidět a přemýšlet. **Myšlenky hledejme, ne kosti...**

Poutní zájezd na Vysočinu

Už brzy z jara jsme se navzájem domlouvali a uvažovali, kam asi letos pojedeme, čím nás pan farář překvapí. Až jsme se dočkali, byl zveřejněn plán našeho putování.

V úterý 14. června jsme se vydali za poznáním dalších krásných míst. Cesta nám při modlitbě růžence a zpěvu písní rychle ubíhala. První zastávka našeho putování byla v Poličce, měště založeném Přemyslem Otakarem II. Navštívili jsme novogotický kostel sv. Jakuba většího. Ve věži kostela byla vybudována světnička pro „strážce proti ohni“. Zde se narodil v roce 1890 hudební skladatel B. Martinů.

Po krátké modlitbě za diecézi a po prohlídce náměstí jsme pokračovali v našem putování do Kutné Hory, okresního města, které bývá také nazýváno pokladnice Českých zemí nebo město dvou katedrál. Historie města je nerozlučně spjata s těžbou stříbra. Mezi slavné rodáky patří i Mikuláš Dačický z Heslova a J.K.Tyl. Původní mincovna – Vlašský dvůr – sloužil také jako přechodné sídlo českých králů.

My jsme procházkou přes historické centrum města došli k arciděkanskému chrámu sv. Jakuba, prvnímu kamennému kostelu v Kutné Hoře. Zde sloužil náš pan farář mši sv. za poutníky a jejich rodiny. Po mši svaté byl rozchod a buď prohlídka města, nebo prohlídka chrámu sv. Barbory. U většiny vyhrál chrám. Je to nádherný pětিলodní gotický kostel, jeho výstavba začala v roce 1388 a po několikerém přerušení byl dokončen v roce 1905. Od roku 1995 je na seznamu Unesco.

Po prohlídce a posilnění, převážně z vlastních zásob, jsme zamířili do Sudějova. V poutním kostele sv. Anny jsme se pomodlili litanie ke sv. Anně, nabrali vodu ze sudějovské studánky a vydali se k cíli prvního dne – k Želivu.

V podvečer jsme dojeli do premonstrátského kláštera Želiv, který byl založen v roce 1139 na soutoku řeky Želivky a Trnávky. Původně byl určen řádu benediktinů, na jaře roku 1149 sem přišli premonstráti. V roce 1950 zde byl zřízen internační tábor pro kněze a řeholníky. V letech 1957 až 1992 zde byla psychiatrická léčebna. Byl zde natočen film: „Dobří holubi se vracejí“. V roce 1991 byl klášter vrácen premonstrátům.

Nejdříve jsme se ubytovali v prostorách prelatury a poté jsme se sešli v klášterní restauraci. Tam nás přivítal opat Jáchym a popřál nám příjemný pobyt. Po chutné teplé večeři jsme ochutnali klášterní pivo a vydali se na krátkou prohlídku blízkého okolí. Druhý den ráno jsme měli v klášterní kapli krátkou pobožnost, potom snídani, prohlídku kláštera a nádherného poutního kostela Narození Panny Marie, přestavěného poč. 18. stol. J.B.Santinim.

Pak už jsme spěchali do Jihlavy, královského horního města s těžbou stříbra, kde nás v kostele sv. Jakuba většího (svatý Jakub – patron horníků) očekával kaplan Mgr. Vavřinec Martin Šiplák, O.Praem, rodák z Háje ve Slezsku, který nás krátce seznámil s historií kostela i s životem ve farnosti. Zde sloužil náš pan farář mši svatou za nemocné a opuštěné z farnosti. Po ní jsme si prohlédli jihlavské náměstí, zašli na oběd a pak se přesunuli do historického města Polná. Dominantou města je děkanský kostel Nanebevzetí Panny Marie, prohlédli jsme si nádherný interiér, zazpívali mariánskou píseň a pokračovali v putování.

Naším posledním cílem byly Křtiny u Brna, jedno z nejstarších poutních míst – barokní kostel Jména Panny Marie stavitele J.B. Santiniho s ambity a kaplí sv. Anny. V prostorách ambit je zvonkohra se spoustou písní mariánských, vánočních, velikonočních aj. Přivítal nás zdejší farář mons. Jan Peňáz, který nám povykládal o historii chrámu. Potom jsme zazpívali Bavorskou litanii, pan farář nám požehnal devocionálie a vydali jsme se na cestu k domovu. Ta nám zase za zpěvu a modlitby růžence rychle uběhla.

Velké poděkování patří organizátorům panu Švančarovi, paní Kubíkové a hlavně panu faráři za výběr trasy s krásnými poutními místy.

MP

Host v naší farnosti P. Mgr. Marek Večerek

Ve středu 22. června sloužil u nás v kostele sv. Martina mši svatou novokněž, otec Marek Večerek.

Po mši svaté uděloval jedny z posledních svých novokněžských požehnání, *(další den přijímali jeho požehnání ještě farníci v sousedních Bolaticích).*

Proč poslední? Protože od soboty 25. června patří tento titul už dalším nově vysvěceným kněžím. Tak že mu do konce užívání titulu „novokněž“ zbývaly už jen poslední tři dny.

Po mši svaté a po novokněžském požehnání si udělal otec Marek čas pro náš Nedělníček, aby nám o sobě něco pověděl, a my se s ním touto cestou malinko seznámili.

–„Otče Marku, do naší farnosti vás přivítal přede mší svatou už otec Pavel. A já vás vítám za všechny čtenáře Nedělníčku ve farním sále. Abychom věděli, kdo je ten novokněž, který nám dnes žehnal, povězte nám něco o sobě a o vaší cestě ke kněžství.“

„Jmenuji se Marek Večerek a pocházím z nedalekých Štěpánkovic,“ začal své vyprávění náš host. „Narodil jsem se 20. dubna 1988 v Opavě. Tak že v současné době je mi 28 let. Můj táta, Jan Večerek, pochází z Kravař. Přiznal se do Štěpánkovic, kde si vzal moji maminku Martu, rozenou Halfarovou. Já jsem jejich první dítě. Mám ještě dva sourozence. Bratr je mladší o dva a půl roku a moje sestra je mladší o osm let. Z prarodičů je na živu ještě moje babička, která v těchto dnech slaví své osmdesátiny.

Co se mého studia týče, tak na základní školu jsem chodil ve Štěpánkovicích, pak jsem absolvoval šestileté gymnasium v Hlučíně. Hned po gymnasiu jsem nastoupil do nultého ročníku v konviktu a pak následoval kněžský seminář.

Jáhenskou službu jsem vykonával ve Svinově.

V sobotu 27. června 2015 jsem byl vysvěcen na kněze. V současné době vykonávám kaplanskou službu v Místku.“

-, „Jak jste pocítil a poznal vaše povolání ke kněžské službě?“

„Někteří lidé ve farnosti mě ke kněžství díky ministrantské službě sice lehce popostrkávali, ale já to nebral, moc mě to nepřesvědčovalo. Ten hlavní impulz přišel až v před-maturitním ročníku, a to díky rozhovoru s příbuznými na jedné rodinné oslavě, tam mě to chytilo a už nikdy neopustilo.

Navštívil jsem pana faráře, abych s ním o tom promluvil. On se k tomuto mému rozhodnutí postavil velmi pozitivně. Podali jsme přihlášku, šli za otcem biskupem a bylo rozhodnuto.“

-, „Jistě bude naše čtenáře zajímat, jak trávíte volný čas, když nějaký je. Jaké máte koníčky, záliby, prostě co rád děláte mimo vaši službu?“

„Teď, když jsem v Místku, je toho času čím dál tím míň. Je tam dost povinností. Ale jinak mám opravdu rád historii, tu jsem měl rád vždycky, obzvláště středověk. Čtu historické knihy a také duchovní literaturu. Poslechnu si rád hudbu, vážnou i jinou, modernější. Nevalné je to u mě se sportem, cítím, že bych měl trochu sportovat, třeba jezdit na kole, nebo plavat. V poslední době, ale na to nemám ani moc času a přiznávám, že ani moc vlastního odhodlání.“

*-, „Když jsme u toho soukromého a světského, co vy a gastronomie?“
Co máte k jídlu rád co nejraději a co naopak vůbec nemusíte?“*

„Protože vařit neumím, nepohrdám tím, co mi někdo připraví. Mám rád takovou tu klasiku: dobrou koprovku, špenát, prostě českou kuchyni. Když jsem byl ve Svinově, stravovali jsme se většinou v restauraci, kde dělali dobrá masa – panenku, steak apod. Uměli je na výbornou.

Co naopak nemám rád, tak to je dršťková polévka, tu fakt nemusím. A co se týká těch exotických jídel, tak po hlemýždích ani mořských plodech také zrovna netoužím.“

- „Už jste u nás v kostele někdy dříve byl, nebo je to poprvé?“

„Tady jsem v kostele ještě nebyl. Bylo to poprvé. Máte pěkný kostel, líbil se mi uvnitř. Mám tady v Benešově pár spolužáků z gymplu, takže některé lidi tady znám.“

-, „Já vám, otče Marku, moc děkuji za to, že jste si pro nás udělal čas a že jste nám o sobě tolik toho prozradil. Přeji vám jménem svým a také jménem našich farníků a čtenářů Nedělníčku pevné zdraví a Boží pomoc a požehnání ve vaší kněžské službě i osobním životě.“

Rozhovor připravila Marie Ohřálová

Světci - více, či méně známí

SVATÁ MARKÉTA Z ANTIOCHIE - mučednice

20. července - připomínka

Patronka: dívek, rolníků, vzývána za příhodné počasí pro sklizeň, při obavách z porodu

Atributy: drak, koruna, křížek, meč, palma, perla

Narodila se jako pohanka, ale chůvu měla křesťanskou. Pro její svědectví přijala víru. Zůstala jí věrná, neboť věděla, komu uvěřila a sílu čerpala ze svátostí.

Snesla zavržení vlastním otcem, který sloužil modlám a o síle pravého Boha svědčila svým mučitelům a všem, kteří ji radili místo na duši myslet na tělo. Nakonec byla sřata.

Pocházela z pisidské Antiochie v Malé Asii. Je uváděna dvěma jmény. Důvod je ten, že původní jméno Marina se v řeckém textu uvádí jako Markéta. Pod tím jménem je v českých zemích známa jako světice ze 14 pomocníků, která dřívější památkou 13. 7. s pověstnou pranostikou, připomínala začátek žní.

Byla dcerou pohanského kněze Edesia, který její výchovu po smrti matky svěřil chůvě, která byla tajnou křesťankou. Ta Markétě postupně odhalovala pravdy víry slovy i příkladem. Asi v 15 letech přijala Markéta svátost křtu. Legendy se rozcházejí v tom, zda žila s chůvou na venkově a proto také pásala ovce nebo jí otec nařídil být pasačkou z trestu, když se dozvěděl o jejím křtu. Ale to není důležité. Podstatná je její věrnost víře, síla čerpaná ze svátosti a ochota k mučednické smrti pro Krista.

Na projížďce pastvinami Markétčina краса zaujala panovníka Pisidie Olibria. Při rozhovoru s ní obdivoval její skromné a laskavé vyjadřování a z jeho rozhodnutí musela se Markéta další den dostavit do jeho sídla.

Cestou se posilovala modlitbou o vytrvalost v křesťanských ctnostech. Nebyla ochotna za nic na světě vyměnit víru a čistotu. K nabídce stát se manželkou panovníka uvedla, že si za chotě svého srdce zvolila Krista, který jí nabízí šťastný život ve věčném království v nebi. Olibrius na ta slova změnil tón řeči. Jeho výhrůžky byly bez účinku. Nařídil proto kruté zbičování a další mučení statečné dívky. Ti, kdo přihlíželi, rozdrásávání jejího těla ji přemlouvali, aby se poddala přání vladaře, ona však odpověděla: "Kdybyste Krista znali, tak místo svádění z cesty jeho pravdy, se pro jeho jméno vystavíte mučednictví." Za taková slova ji znovu natáhli na skřípec.

Mezi dalším dnem mučení se prý její rány zázrakem zhojily, a když se to její soudce snažil přičíst božstvu a přimět ji k vděčnosti, Markéta zdůraznila, že něco takového nedokážou mrtvé modly ani lidé. Ale jen Boží Syn, který uzdravuje duši z hříchů a podobně může i zraněné tělo. Legenda popisuje další mučení ohněm při natažení na skřípce a pak pokus o utopení, když ji svázanou hodili do vody, ze které pak vyšla volná, aby je napomínala.

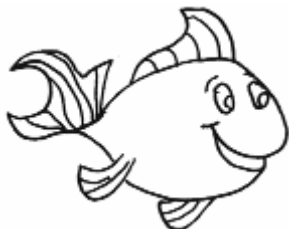
Atributy Markéty se týkají pověsti zařazené mezi mučení a lze ji snad považovat za symbolické poučení. V jejím vězení jí byl ukázán jako nepřítel, nad nímž má zvítězit, ohybný drak. Připravoval se ji pohltit, ale ona nad ním zvítězila znamením kříže.

Olibrius, aby udělal konec neporazitelné mučednici, nařídil její stětí na náměstí. Podle nespolehlivých údajů v roce 305 nebo 282, proto století neznámé. Její ostatky byly v roce 908 převezeny k Bolzanskému jezeru k sv. Petru a odtud v roce 1145 do katedrály v Montefiascone. V roce 1213 část z nich získaly Benátky.

NEDĚLNÍ POVÍDKA K ZAMYŠLENÍ

POHÁDKA O ZLATÉ RYBCE

Žila byla jedná zlatá ryбка, která si jednoho dne vzala svých šest penízků a vydala se hledat štěstí. Nemusela ani plavat moc daleko a potkala úhoře, který jí povídá:

„Kampak máš namířeno, rybko?“
„Plavu si hledat štěstí,“ odpověděla ryбка.

„Tak to jsi tady správně,“ řekl úhoř. „Za pouhé tři penízky si můžeš koupit tuhle nádhernou ploutev, se kterou se ti poplave dvakrát rychleji.“

„No to je výborná koupě,“ radovala se ryбка. Zaplatila, nasadila si ploutev a plavala pryč dvakrát rychleji než dřív.

Za chvíli se dostala až na místo, kde bydlela velká sépie. Ta na zlatou ryбку hned zavolala:

„Haló, rybko, kampak máš namířeno?“

„Hledám štěstí,“ odpověděla zlatá ryбка.

„Právě jsi ho našla, maličká,“ řekla sépie.

„Podívej se na tenhle motorek.

S ním popluješ ještě mnohem rychleji a já ti ho prodám hluboko pod cenou.“

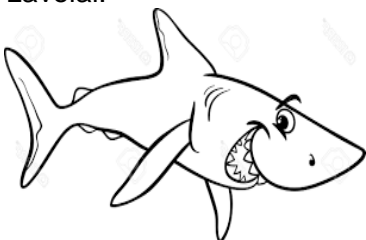
Tak si zlatá ryбка za zbývající penízky koupila motorek a plula dvakrát rychleji než dřív. Netrvalo dlouho a potkala velkého žraloka. Ten na ryбку zavolal:

„Rybko, rybičko, kampak máš namířeno?“

„Hledám štěstí,“ odpověděla ryбка

„Právě jsi ho našla. Dej se touhle zkratkou,“ řekl žralok a ukázal na svou dokořán otevřenou tlamu. „Tak tam budeš mnohem rychleji.“

„Mockrát ti děkuju!“ zavolala zlatá ryбка a zaplula do žraločích čelistí. A žralok ji spokojeně spolkl.

Kdo pořád neví, co chce, velmi snadno končí tam, kde nechce.

PRO ZASMÁNÍ

Jo, a vezmi nám tři zmrzliny!

Dva orli si plachtí vzduchem, když v tom se kolem přežene tryskové letadlo.

Jeden orel povídá druhému: „Ty jo, viděls, jak rychle ta věc letěla?“
A druhý na to: „Jo, taky bys letěl tak rychle, kdyby ti hořel ocas.“

Povídá moucha mouše:

„Dnes mě zachránil plavčík před utonutím!“
„Nepovídej, ten by si tě ani nevšiml!“
„Musel, jinak by mě vypil s pivem.“

„Pane doktore, večer nemohu usnout, musím neustále myslet na tisíc věcí.“

„Před spaním vypijte sklenici kyselého mléka.“

„A pak klidně usnu?“

„To sice ne, ale budete myslet jen na jednu věc.“

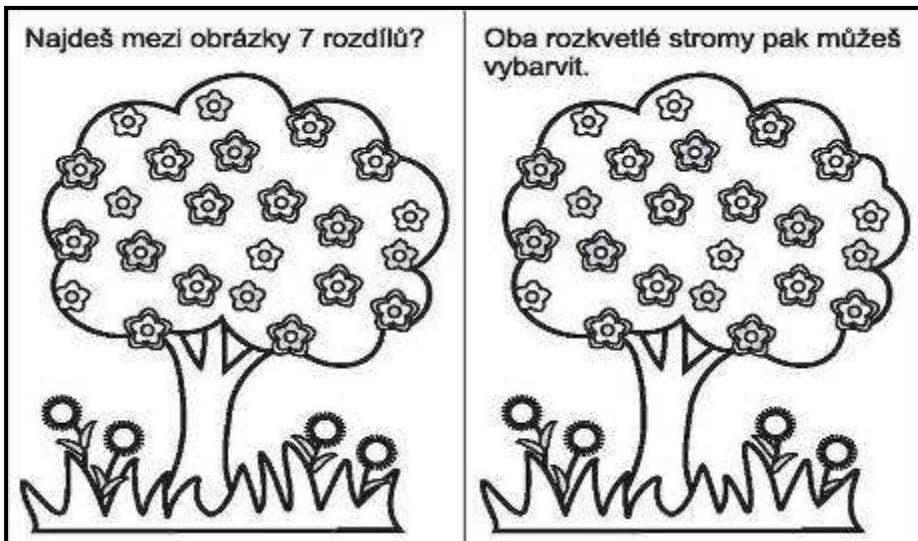

Pan farář domlouval ministrantovi, kterému se vůbec nechtělo učit, a dostal špatné vysvědčení:

„Víš, že svatý Vojtěch byl už ve tvé m věku v Magdeburku a pilně tam studoval?“

„A víte vy, že ve vašem věku už byl svatý Vojtěch dávno biskupem?“

Pro děti

!!! SOUTĚŽ !!! - DOPLŇOVAČKA

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
P	P	P	P	P	P	P	P	P	P	P

1. nástroj k řezání;
2. ohrada; 3. znaménko ke sčítání; 4. Nástroj k páčení; 5. druh skupenství; 6. Potřeby hokejistů 7. Nápoj z chmele; 8. taneční zábava; 9. Část nohy; 10. ovoce stromu; 11. Zemědělský stroj

Své odpovědi vhodte do krabičky „SOUTĚŽ“ v kostele, nebo zašlete emailem nas.nedelnicek@seznam.cz do neděle 31. července !!!

Tajenka z minulé doplňovačky zní: S NÍM POTICHU

Soutěže se zúčastnilo 8 dětí. Čtyři odpovědi byly z Dolního Benešova, tři ze Zábřehu a jedna přespolní. Pět v krabičce a tři přišly elektronicky. Byli vylosováni tři výherci, bez ohledu na pořadí. Těm se bude věnovat jedno nedělní červencové odpoledne pan farář. Jaký program připraví je jen na něm. Ti šťastní jsou: **Jiří Duda** - Bolní Benešov - 6 let, **Amalie Kubincová** – Dolní Benešov - 8 let, **Adélka Albrechtová** – Zábřeh - 8 let. Vítězům blahopřejeme.

Čtyři roční období

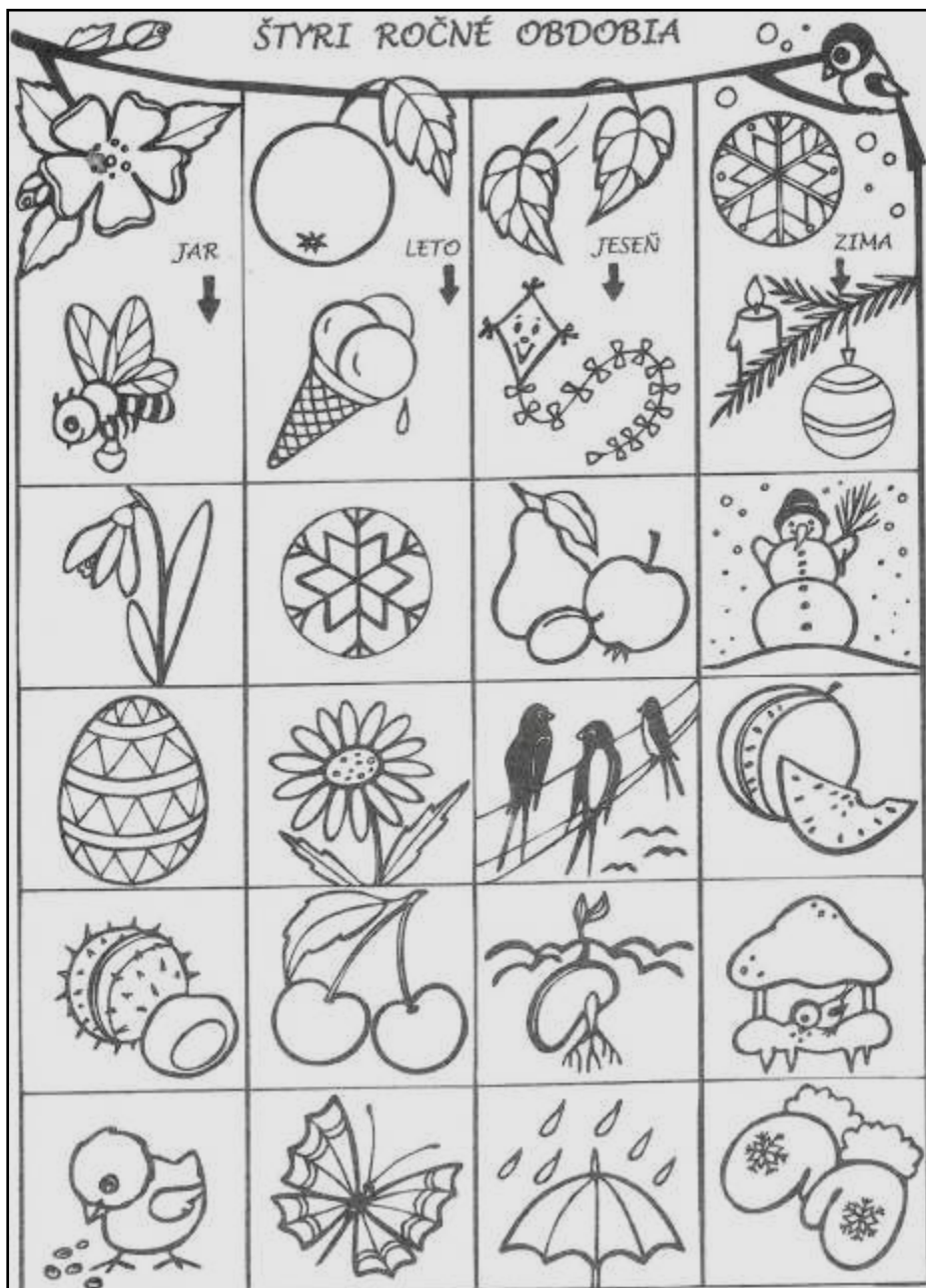
Najdi obrázek, který nepatří do daného období. Ostatní obrázky vybarvi.

Jaro

Léto

Podzim

Zima

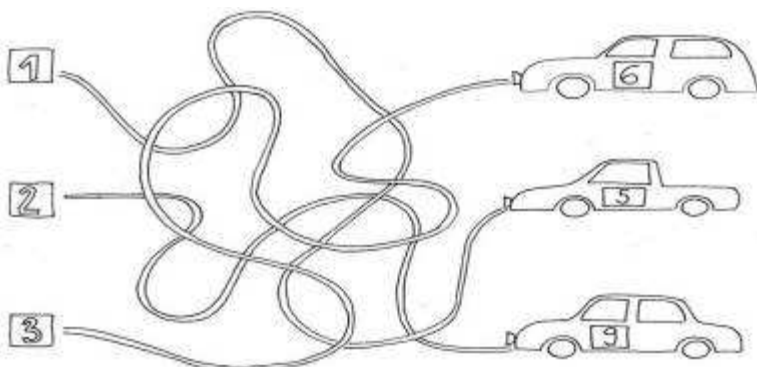

POZNÁŠ, KDO JE NA OBRÁZKU?
Najdi 10 rozdílů a vymaluj.

=====

Příliš dlouhé hadice. Ze kterého čerpadla nabírám benzín? Vymaluj.

Rozpis úmyslů na mše svaté ve farnosti Dol. Benešov na červenec 2016

(Níže uvedené údaje jsou POUZE informativní, v daném období může dojít ke změnám!!!)

Den	Datum	Místo, čas	Úmysl	Pozn.
Po	4.7.	18.00	Za + Martu Bittovou, dva manžely, rodiče a sourozence	
Út	5.7.	7.00	Za živé a + farníky	
St	6.7.	18.00	Za + Josefa Balarina – měsíční	
Čt	7.7.	18.00	Za Miloslava Vavroše, + manželku a dvoje + rodiče	
So	9.7.	7.00		
Ne	10.7.	7.00	Za + Ervína kalužu – výroční	
Ne	10.7.	Záb 8.30	Za + prarodiče a za + rodinu	
Ne	10.7.	10.00	Za + Hildegardu Šikorovou (nedož.80 let), za + Vítězslava ...	
Po	11.7.	18.00	Za + rodiče Terezii a Ervína Holečkovy a za živou rodinu	
Út	12.7.	6.30	Za živé a + farníky	
St	13.7.	18.00	Za živou rodinu do ochrany boží	
Čt	14.7.	18.00		
So	16.7.	11.00	Svatba: Duda + vavřínková	
Ne	17.7.	7.00		
Ne	17.7.	Záb 8.30	Za Josefa Kramáře, rodiče a duše v očistci	
Ne	17.7.	10.00	Za Emila Ranoše a rodiče z obou stran	
Po	18.7.	18.00	Za + Josefa Reschného, rodiče z obou stran a sourozence	
Út	19.7.	6.30	Za živé a + farníky	
St	20.7.	18.00	Za + Jana Krakovčíka, rodiče a všechny + z rodiny Štefkovy	
Čt	21.7.	18.00	Za Marii Pchálkovou, manžela, děti, snachy a zetě	
So	23.7.	7.00		
So	23.7.	11.00	Svatba: Koval + Slivková	
Ne	24.7.	7.00	Za živé a + Anny z Dolního Benešova	
Ne	24.7.	Záb 8.30	Za Josefa Sommera, + rodinu a duše v očistci	
Ne	24.7.	10.00	Na daný úmysl	
Po	25.7.	18.00	Za + Štěpánku Golovou, živou a + rodinu	
Út	26.7.	6.30	Za živé a + farníky	
St	27.7.	18.00	Za + manžela Eduarda Ludvíka a rodiče z obou stran	
Čt	28.7.	18.00	Za + Alenu Hudeczkovou (výroční) a za + rodiče	
So	30.7.	7.00	Za Annu Vavřínkovou (nedož.100 let), za manžela a duše v ...	
So	30.7.	11.00	Svatba: Kichner + Lorenzová	
So	30.7.	ČK 17.00	Za Štěpánku Kladivovou a rodiče	
Ne	31.7.	7.00		
Ne	31.7.	Záb 8.30	Za Martu Schrederovou, manžela, dvě dcery a duše v očistci	
Ne	31.7.	10.00	Za + Bedřicha Kozla, manželku, syna a živou rodinu	
Po	1.8.	18.00	Za + rodiče Holečkové a Dombkové, jejich sourozence, děti, ...	
Út	2.8.	6.30	Za živé a + farníky	
Út	2.8.	Záb 18.00	Za + manžela Josefa Sobka, bratra a dvoje rodiče	
St	3.8.	18.00	Za Martu Chřibkovou, rodiče, sourozence a duše v očistci	
Čt	4.8.	18.00	Za Jiřinu a Leonarda Očkovy a jejich rodiče	
Pá	5.8.	6.30		
So	6.8.	7.00		
Ne	7.8.	7.00	Za členy Živého růžence	
Ne	7.8.	Záb 8.30	Za Petra Slaninu, duše v očistci a za živou rodinu	
Ne	7.8.	10.00	Za + Marii Pavlíkovou – výroční	

Poznámka: Kde byl úmysl textem delší, je jeho pokračování znázorněno třemi tečkami.

ÚČELOVÉ SBÍRKY V MĚSÍCI ČERVENCI
Sbírka na OPRAVY – neděle 17. 7. 2016

At' „ NEDĚLNÍČEK“ vnese do Vašich rodin příjemné, pokojné a sváteční chvíle.

Otec Marek uděloval po mši svaté novokněžské požehnání

Vydavatel:

Římskokatolická farnost Dolní Benešov, Nám. Cyriána Lellka 74, Dolní Benešov 747 22
Připravuje pro vás „Tým Nedělníčku“ P. Mgr. Pavel Kuchař, farář a Marie Ohrálová
email: nas.nedelnicek@seznam.cz internetové stránky: <http://farnost-dolni-benesov.webnode.cz/>
vychází první neděli v měsíci za dobrovolný příspěvek

Zapsáno do evidence periodického tisku ministerstva kultury pod číslem MK ČR E 19917